

Kirkjugarður

á Svínaryggi

Óli Jacobsen

olijacobsen@post.olivant.fo

Caroline Heinesen:

Mamma William dugdi eisini at skriva

Carolina var dóttir Sofie Helene og Andreas W Restorff. Hon var gift við Zacharias og mamma William Heinesen

Fyri eina røð sum hesa er tað umráðandi at hava góðar keldur. Ópentað tilfar hjá William Heinesen hevur verið ein einastandandi kelda. Men frásøgnin hjá mammu hansara, Caroline, hevur eisini verið framúr. Takkað henni hevur verið møguligt at geva eina lýsing av nógvum gomlum havnarfólki í gamla kirkjugarði.

Í hesi grein fara vit at endurgeva nakað av tí, sum hon skrivar um sín barndóm.

Caroline og maðurin Zacharias eru jarðað í gamla kirkjugarði. Hóast tey eru deyð eftir at nýggi kirkjugarður varð tikin í brúk í 1935 hava tey tryggjað sær pláss undir liðuni á soni teirra Heina, tann fyrsti sum var umrøddur í hesi røð.

Caroline varð fødd í Bringsnagøtu, sum vit kenna frá handlinum hjá Katrinu Christiansen.

Men tey fyrstu húsini, hon mintist á hesi grundini, vóru tey hjá Niels Skaale, upprunaligi eigarin av Skálatrøð. Gamli Restorff, abbi Caroline, tók yvir hús og trøð hjá Niels mótu at forsyrgja honum og hansara.

Caroline skrivar um hesi húsini:

Skaales hus

Mine første erindringer knytter sig til samme hus, da mine forældre boede der og jeg var kun 2-3 år, at det blev revet ned. Huset var lille og hyggeligt med en stue og 2 små værelser. Ovenpå var der kun et meget lille værelse, som blev kaldt Muffekammeret, og hvor der vrímlede med lopper. Jeg husker dunkelt Muffen (hon helt hús hjá Niels Skaale), da hun efter Skaales død boede hjemme hos bedstefar. Hun sad gerne ude ved komfuret, hvor hun indtog sine måltider.

Det første jeg kan huske, var en dag da jeg havde været særlig vild, at jeg blev bundet fast på en stol, der stod lige ved arnen, da kom den gamle smed på Arge og skulle gøre ovnen i stand. Han drillede mig, fordi jeg, som var en lille pige, ikke kunne opføre mig ordentlig. Havde det været en dreng, havde han bedre kunnet forstå det. Jeg kunne ikke røre mig og måtte høre på hans drillerier.

Den stue, hvor ovnen stod, der skulle gøres i stand, husker jeg særlig godt. Der var kornblåt papir på væggen og min kommode, som jeg har i dagligstuen nu, stod ved den ene væg og ovenover hang det billede af skytsenglen, som senere altid hang over Williams seng, da

**KØBMAND
ZACHARIAS HEINESEN**

F. 22. maj 1874

D. 24. august 1947

**CAROLINE HEINESEN
FØDT RESTORFF**

F. 6. januar 1873

D. 24. desember 1947

han var lille. Udenfor huset var der en lille have med stikkelsbærbuske og kun ét træ, som blev kaldt paradistræet.

Hvergang mor og Ebba (arbejdsgentan) kom op at skændes, skjulte Ebba sig under Paradistræet for at mor skulle tro, at hun var rendt sin vej, men hun kom så ind igen og alt var godt. Ingen af dem kunne være vrede længe ad gangen.

Nå, så blev huset for lille og gammelt og blev revet ned. Det var altså i 1876. Der skulle bygges et større hus på samme sted, og vi kom så hjem til bedstefar (å Åarvegnum), mens byggeriet stod på.

Bedstefars hus

Det hus, hvor vi nu skulle bo, mens det nye hus blev bygget, var et dejligt gammelt hus med store, rummelige værelser, i særdeleshed en stor dagligstue, hvor bedstefar opholdt sig. Foruden ham var der onkel Rudolf (Andersen), som altid beskæftigede sig med mig, når han var hjemme til måltiderne. Han var en stor børneven, og så var der onkel Frands (Restorff), som var mere mut og tvær, men han var også rar. Den tredje onkel Johan, (kapteinurin) var på det tidspunkt nede i København og tog styrmandseksamen.

Jeg elskede dette hus lige til jeg som 25-årig holdt mit bryllup, netop i den store dejlige stue, det

var indbegrebet af alt, hvad der var hyggeligt og godt. Bedstefar var en personlighed, men man havde jo vældig respekt for ham. Hans kone har jeg aldrig kendt, men hun skulle være en lille sagtmodig kone, som ikke måtte have nogen mening. Men det var jo heldigt, at hun lod bedstefar regere som han ville.

Ræddist spraklandi fisk

Ebba og jeg, som altid skulle sove sammen, kom så til at dele værelse sammen med 2 andre piger. Jeg husker en aften, da jeg sad på Ebbas skød nede i køkkenet og spiste kogt mælk med rugbrødsterninger i, at der kom en ung dreng med fisk, og smed i vasken og fisken begyndte at sprælle. Det havde jeg aldrig set før, jeg var aldeles rædselsslagen og græd og blev ovenikøbet gjort nar af, fordi jeg var bange for en fisk.

Den dreng, der kom ind med fisken, var for resten gamle Mourits hos Rubek.

En af de største fornøjelser var at være tilstede, når bedstefar lavede bryllupskager, han var byens eneste konditor. Han lavede lagkager, sukkertærter og kransekager, som han satte sammen med pynt af sukkerfigurer, der blev sat fast med brændt sukker.

Ligeledes bagte han store hønsepostej. Dengang kendte man ikke til kødhakkemaskiner, men måtte skrabe kødet helt fri for sener med en almindelig køkkenkniv.

Der blev også lavet brystsukker derhjemme. Der var et stort rum, som blev kaldt keglekammeret, hvor der var et stort bord, hvor sukkermassen blev hældt på en stenflade til den kunne tages med hænderne og slås op på et vældigt søm på væggen. Der stod så bedstefar og sled i det, til brystsukkeret kunne klippes med en saks. Vi børn var meget interesserede tilskuere.

Det nye hus i Bringsnagøta

Omsider blev da det nye hus færdigt og vi flyttede så derind året efter. Det var efter den tids måde at bygge huse på ret flot med en stor dagligstue, spisestue og 2 store kviste ovenpå, så at der blev 5 gode værelser. Loflslejligheden med god udsigt til søen og Skansetange, men ingen have, da huset blev bygget langt ind på havens grund. Der blev indrettet butik i den vestlige ende af huset, da far nu skulle handle for sig selv.

Det var dengang et livligt strøg, da Bringsnagøta var hovedgaden. Alle kirkegængere måtte passere

Carolina og Zacharias Heinesen, helst sum nýgift

Børnini hjá Carolinu og Zacharias Heinesen, frá vinstru Heini, Bergliot, Stig og William

Í urtagarðinum hjá Heinesen. Aftast William, Carolina og Zacharias Heinesen og frammanfyri Bergliot, Stig, Sofia Helena, mamma Caroline og Andreas í Vágsbotni, systirsomur Carolinu

forbi, og der var flere forretninger der i nærheden. Senere kom der apotek og Bærentsens meget søgte danselokale.

Í komandi parti
verður greitt frá virkinum hjá Zacharias, manni Caroline